

LA GALERIE

Dacă vreo călăreață oarecare de circ, firavă și ofticoasă, ar fi silită cu plesnituri din bici de către un șef nemilos să se învîrtească neîntrerupt în manej, luni de-a rîndul, în fața unui public nesățios, și să salte pe crupa unei gloabe făcînd bezele și mlădiindu-se din mijloc, și dacă acest joc ar continua în vuietul orchestrei și al ventilatoarelor înspre viitorul cenușiu ce se deschide neconținut înainte, însoțit de aplauzele care aci se sting, aci izbucnesc iarăși din palmele ce sînt de fapt niște ciocane cu abur — poate că atunci un tînăr spectator de la galerie ar coborî în goană pe lungă scară dintre staluri, s-ar repezi în manej și, în plin cîntec al fanfarei ce se adaptează mereu, ar striga : opriți!

Dar întrucît nu astfel se petrec lucrurile, ci o femeie frumoasă, îmbrăcată în alb și roșu, țîșnește în arenă zburînd printre draperiile pe care lachei maiestuoși le trag în lături dinaintea ei, întrucît directorul, căutîndu-i privirile, îi răsufală în față ca un animal devotat, o saltă grijuliu pe calul vînat- rotat, de parcă nepoata lui cea mai dragă ar porni într-o călătorie primejdioasă, nu se poate hotărî să dea semnalul pocnind din bici, apoi printr-un efort de stăpînire de sine, îl dă în fine, după care aleargă pe lîngă cal cu gura căscată, urmărește cu ochi ageri salturile călăreței, abia putînd înțelege măestria ei, încearcă s-o avertizeze cu strigăte în englezește, îndeamnă la atenție încordată pe rîndașii care țin cercurile, iar înainte de marele **salto mortale**, imploră, cu brațele ridicate, orchestra să tacă și în cele din urmă o ridică pe micuță de pe calul tremurînd o sărută pe amîndoi obraji și nici o omagiere din partea publicului nu i se pare îndestulătoare, în timp ce ea, săltîndu-se în vîrfurile picioarelor și sprijinindu-se de el, în norul de praf care încă îi înconjoară, întinde brațele în lături și-și lasă căpșorul pe spate, vrînd să împartă cu tot cercul fericirea ei — întrucît astfel se petrec lucrurile, spectatorul de la galerie își reazimă fața de balustradă și, lăsîndu-se furat de marșul final ca de un vis greu, plînge fără voie.